

Số 132

ANH LƯA ĐÔNG ĐỒ

TIỂU THUYẾT DÀI của HOÀI-ĐIỆP THƠ-LANG

CHƯƠNG XV

Tiếng gọi quê hương

(Tiếp theo)

Nó cúi đầu thấp, nhào vào dịch thú, hai nắm tay kịch xù của gã như bắt trụ dầm tử tung, loạn xa, và toàn dìm vào không khí.

Phượng Tuyền trầm ngâm trái đấm của gã rầy gọn. Chẳng đời gì pháp nhân thoán thoát sự quanh người Trương Hổ, một tay đấm đầu nó xuống một tay giáng những đòn trả trúng vào gáy, vào mang tai, vào ngực, vào mang mõ dịch thú lên hời.

Có một lúc, Trương Hổ ngừng mặt lên, loạng quạng vung hai tay nắm đấm dài lưng Phượng Tuyền. Nó xuống tấn, bành cò kéo ghi chàng tụt lại trên lại dĩnh mộ. Và nó quai tay ôm vòng ngang lưng chàng dĩnh quyết chàng ngã xuống đất.

Ái Khanh hét ngoài để nhắc tiếng chuông trống khộp xuống hai người chuyên rầy rầy. Tiếng người nằng dà khời sự gặp rồi.

Đuối sức chỉ chặt của hai cánh tay Trương Hổ cũng nhắc như những tiếng quạt rớt của hai con trâu gộp, ép thêm bốn sức nặng hàng tạ của toàn thân kẻ khách Chử, Phượng Tuyền vào mồm một oặt như một tay cung, và ngã xuống thấp dần, thấp dần, gần sát đất.

Thốt cái, chỉ nghe một tiếng "hư", tiếp liền theo là một tiếng "hực" như trời giáng. Tâm chết thật là của Trương Hổ bằng ngấp ngấp xuống đất, lén nhào vào ngực, dấn xa cò vào chiếc ghế đá, tưởng chừng đất cũng rung chuyển, và có lẽ ghế đá cũng phải vỡ toang đi.

Không đợi trong chớp mắt, Phượng Tuyền đã dùng một đòn mìn đâm công: "Ưm" mình lên dịch thú theo đã công ngựa xuống đất, đoạn nhanh như chớp, nắm lấy hai cò tay địch thì bẻ trở lại, đồng thời vồng hai chân đạp thật mạnh vào ngực địch thủ, bằng tất cả sức công phá của một cánh cung năng ghe gờ.

Ghì Trương nằm lịm như một con trâu dìm vào kiệt sức lần dùng ra đấm. Ái Khanh tưởng rằng nó đã bất thần đứng ra.

Thốt nhiên, hai tay nó lồm cồm bỏ đẩy. Nó cúi đầu, thò đầu ra của công xuống đất. Mắt cúi gằm mặt lại. Nhưng, trong khoảnh khắc, nó lại vồng đứng lên, lờ như con trâu, nó tiến về phía địch thủ.

Máu mồm, máu mũi nó bẻ lết lên với bụi đất loang lổ trên bộ mặt xạm phác, với hai con mắt lờ lờ như ánh lửa rọi sáng bất ngờ, chỉ, nhưng cũng có thể nhận thấy loáng thoáng trên đôi mắt lấp lánh.

Phượng Tuyền hiểu rằng Trương Hổ không hiểu những tên lực sĩ có sức anh hùng bị và dai dẳng hiềm cò! Giao đấu với một địch thủ như vậy, cần phải hết sức đề phòng, mà không thể dùng những đòn thông được. Có lẽ phải dùng tới độc thủ mới xong!

Chàng cúi trể cần vành mõ, đợi gã Trương Hổ tiến gần.

Ái Khanh bất giác cất tiếng gọi: "Ai Khanh huynh ơi! Thôi, mặt hần! Đương gây đó máu thêm làm gì!

(Trước mặt một người, năng vẫn quen gọi Phượng Tuyền là hiền huynh, bởi vì Tam Nương đã nhận Phượng Tuyền là cháu).

Nhưng tiếng gọi của nàng, có Phượng Tuyền cũng không hiểu sao nghe thấy lạ. Cái vẻ cười lơ lửng của nàng ấy thì thật khách Chử là đứ đừ không muốn gì gở đi đâu. Bày giờ máu dè đi, mà lại cười như thể một anh thanh niên khách Chử, nên tính của gã đã hoàn toàn biến khác; gờ chỉ còn là một cơn thất vọng bị thương đang lịu máu!

Cả loạng quạng tiến lên. Bất thần, gã chồm vào Phượng Tuyền, hai tay vươn dài dính về lấy địch thủ. Chàng cúi trể về mình tránh, và nhảy xuống đất phía sau lưng gã. Trương Hổ chưa kịp quay lại thì bị một đạp vào giữa lưng. Gã lại ngã vấp một xuống đất. May sao, gã ngã ở một vào thóm cò tốc tiến, nên mắt gã không sát mệ thêm!

Nhưng lần này Phượng Tuyền không để cho gã kịp ngồi dậy nữa. Chàng nhảy xổ tới, cúi lên lưng nó, hai nắm tay như đôi chày mài giáng xuống tựa rảo vào hai thái dương tên khách Chử. Địch thủ ngã thối, tưởng nó chỉ cơn một nước chết đấy. Vẩy mà chẳng thành nên nghĩa sĩ vào ngừng tay, để lại thấy một đống quai vụn mìn, dĩnh lại người lại!

Đang屹 Trương Hổ này là một cơn điá! Sợ chùng đầu, đàng lại bị cò tay địch thủ chĩa tay lên đầu thẳng là thương, nên địch thủ không cò gần bên bị như nó.

Nhưng "con diá Trung Quốc" đã giúp phái Phượng Tuyền một đống sắt của Gáo Chử vào lưng ngực nó, có đống người công dụng tập ít nhất cũng từ trên mười năm trời! Sức chịu đựng của gã của tên sĩ Tài chỉ khiến Phượng Tuyền thêm sốt ruột và nổi giận!

Chàng ngừng mặt tòm ngáy lại Trương Hổ, chuyển gần tay lại một phần thốn nữa đúng đượ. Chàng cúi không nhìn trước mặt, đoạn nhanh như cắt, dùng ngón tay người nó, một tay xoắn lấy ngực nó một, một tay phồng lên cho máy trỗi dầm vào giữa bụng nó!

(CÒN LỬA)

Tin tức kịch Trường

(Tiếp theo trang 3)
Bây "Tuyệt Hịch", nhà kinh cũ chi đội... Kéo hình Phước...
... CO TIN, học Phan văn Hữu chuyển viên từ thanh sát...
... TIỂU DANH HOA Minh Quang của đạo Thanh Minh đã được đạo "Hơn Lan" S một...
... TINH LINH LAC

Tướng mới

(Tiếp theo trang 3)
... CO KIM LUONG: thông thạo, làm lý với vai...
... BAN MINH TAN: được cử đi sứ...
... TINH LINH LAC

Ứng thư toà soạn

... CO NT HANG LINH...
... BAN LAM PHU: V.T.Y...
... TINH LINH LAC

Có nên bỏ

(Tiếp theo trang 3)
... CO ĐỆ KHÉP HON CÀ KHÉP...
... TINH LINH LAC

Mỗi ngày một truyện

(Tiếp theo trang 2)
... DIỆU KHÔNG BIẾT...
... TINH LINH LAC

Ứng thư toà soạn

... TINH LINH LAC...
... TINH LINH LAC

Ứng thư toà soạn

... TINH LINH LAC...
... TINH LINH LAC

Ứng thư toà soạn

... TINH LINH LAC...
... TINH LINH LAC

Ứng thư toà soạn

... TINH LINH LAC...
... TINH LINH LAC

Ứng thư toà soạn

... TINH LINH LAC...
... TINH LINH LAC

Ứng thư toà soạn

... TINH LINH LAC...
... TINH LINH LAC

Số 51

CHƯƠNG X (Tiếp theo)

Trời sáng to dần dần. Nhiều tiếng chim kêu ríu rít báo hiệu bình minh đã đến. Lang giật mình thức giấc. Mở mắt ra, Lang nghe ngóng quanh. Nhưng chỉ một phút sau, nắng đã chiếu rọi khắp nơi. Nắng chói chang như một ngọn lửa, chiếu rọi khắp nơi.

Lang và bô có đống đất

Lang và bô có đống đất. Tiếp theo tiếng sáng là tiếng xe thiết giáp chạy đàng. Tất cả sáng trên xe đều chĩa về phía rạch mà nhà dục. Cứ mỗi loạt đạn chĩa về lại lui lại, và như muốn nhảy chồm lên.

Lang lại chấp tay: "Trời, Phật phủ hộ cho máy anh."

Đạn cứ nổ, xe thiết giáp và chuyễn động. Nhưng bên kia những cơn rạch vào im lìm!

Hồ tẻ thương hết rồi chẳng. Không, họ vẫn bình tĩnh.

Sau loạt đạn đầu tiên, người lên tiếng trước hết là Năm Lụa:

"Chúng ta chỉ có thể chống cự bằng cách giữ vững tay nỏ bần đó. Nếu tay nỏ không lười mắng vô chệt. Tuy nó bình có đi vọng ra thoát."

Sống vẫn vô vọng rên!

Lang không thể ước lượng được kẻ thù đã nổ súng trong bao nhiêu lần. Chỉ biết rằng tiếng súng nổ liên tục. Mỗi tiếng nổ, Lang đều thấy một người bị say sảng, bay tới lại phía nam. Lang không thấy người bị say sảng, sủi nứa thì tuyệt! Tay nỏ xuống đất. Nhưng Lang đã ngưng được, cò như cách chày và tay nỏ xuống đất. Lang mới rộp hai mắt lên nhìn về phía trước. Một tiếng nổ mạnh như tiếng còi báo hiệu.

Sự im lặng bỗng nhiên trở nên động. Lang lo lắng tay bô không hiểu kẻ thù đang tính toán những gì. Thốt nhiên Lang bỗng cảm thấy mồm lo sợ, trán ngợp đầu bần. Rồi đây, Lang...
"Nếu tình trạng bao vây cứ thế dài mãi thì Lang sẽ phải đổi phách nào? Ai sẽ đem đạn ra khỏi chỗ này? Đạn sẽ sống ra sao? Cứ nghĩ đến việc phải nghĩ đó! Ngày một đêm nữa Lang cũng thấy rung mồm lo sợ. Tất cả mọi sự chuyễn quanh cò thể chế chờ chờ tăng chỉ còn sót lại một chiếc áo ngự lạnh rộp thàng thình lì. Giữa sự yên lặng mồm mồm của một buổi sáng lạnh. Lang cò cảm giác như mình đang nằm giữa một khu vườn rộp rã."

Lang từ tay nỏ mình trỗi chiếc áo "phỉ công". Bỗng một vật gì công chạm vào lưng nàng. Lang vội vàng nhón gậy, thò tay vào túi, cò sống. Vật đầu tiên, Lang rút khỏi túi là một cơn dao nhỏ cán bằng sắt. Một chiếc dao cùn sắc lại cò thế là vào áo, nhưng lại một cò thế là vào đàng lam áo. Lang cảm thấy đau. Nàng hiểu rằng Lang đã cố gắng giết nàng. Nàng hiểu rằng Lang đã cố gắng giết nàng. Nàng hiểu rằng Lang đã cố gắng giết nàng.

Tay chân trời, đã có ánh hồng to rạng dần dần. Lang ngẩng đầu, ngã đầu xuống nệm là và nghĩ đến một người yêu.

Bỗng một tiếng nổ như sét trời, tiếp theo là một đát rung chuyển như sắp đổ là Lang hối hoàng.

Lang biết rằng đó là tin công. Nhiều tiếng nổ khác tiếp theo. Lang chống văng, lay tay lại là tay. Nhưng công không ngừng nổ tiếng nổ im như tiếng sét đập mạnh mãi vào cửa sổ.

(CÒN LỬA)

Ứng thư toà soạn

... TINH LINH LAC...
... TINH LINH LAC

Ứng thư toà soạn

... TINH LINH LAC...
... TINH LINH LAC

Ứng thư toà soạn

... TINH LINH LAC...
... TINH LINH LAC

Ứng thư toà soạn

... TINH LINH LAC...
... TINH LINH LAC

Ứng thư toà soạn

... TINH LINH LAC...
... TINH LINH LAC

Ứng thư toà soạn

... TINH LINH LAC...
... TINH LINH LAC

Ứng thư toà soạn

... TINH LINH LAC...
... TINH LINH LAC

Ứng thư toà soạn

... TINH LINH LAC...
... TINH LINH LAC

